

Dr Bruce Waltke, Psalmy, wykład 28

© 2024 Bruce Waltke i Ted Hildebrandt

To jest dr Bruce Waltke w swoim nauczaniu na temat Księgi Psalmów. To jest sesja 28, Edycja Psalterza.

Omawiając różne metody rozumienia Psalmów, przyjrzelśmy się kontekstowi historycznemu Psalmów i Psalmów królewskich.

Przyjrzelśmy się różnym formom Psalmów. W ostatniej godzinie przyjrzelśmy się Psalmom Mądrości, które odegrały rolę w redagowaniu Psalterza. To stanie się bardziej jasne.

Przyjrzelśmy się eschatologicznemu, mesjanistycznemu sposobowi patrzenia na Psalmy. Podczas tego wykładu przyjrzymy się redakcjom Księgi Psalmów, próbując zrozumieć, w jaki sposób księga łączy się w całość.

Skoro już omówiliśmy te części, cóż, zacznijmy od modlitwy. Ojcze, prosimy Cię o łaskę poznania i zrozumienia. Prosimy Cię o siłę i energię, której potrzebujemy. Patrzymy na Ciebie. Jesteśmy zależni od was w imieniu Chrystusa. Amen.

W tym wykładzie najpierw omówię pokrótce tytuły Psalmów.

Następnie omówię proces zbierania i łączenia Psalmów, aż do ich ostatecznego ułożenia w kanonie. Wreszcie, jak sądzę, na stronie 344 omówię znaczenie sposobu, w jaki te książki zostały zebrane. Księga Psalmów składa się, jak zobaczymy, z pięciu ksiąg.

Podzielono ją na pięć ksiąg. Jednak patrząc na księgę jako całość, w Biblii hebrajskiej nie ma tytułu dla niej jako takiej. Zwykle księgi Biblii znajdują się w Pięcioksięgu, a ich nazwy pochodzą od pierwszego słowa.

Zatem pierwszym słowem w języku hebrajskim Księgi Rodzaju jest Bereszit i to stało się nazwą. W Księdze Wyjścia masz Eleh Shemot, co oznacza imiona. I tak zostaje wybrany tytuł Exodusu.

Drugie słowo to Szemot. Pierwszym słowem Księgi Kapłańskiej jest Vayiqra, zwany Pan. I to jest właśnie Księga Kapłańska.

W Psalmie 4 w pierwszym wersecie jest wzmianka, że było to na pustyni Bamidbar i taki też stał się tytuł. Liczby zaczynają się od Devarim, czyli słów. Ale w Księdze Psalmów to nie działa w ten sposób.

Muszę powiedzieć, że w przypadku proroków zostali nazwani imieniem proroka. Zatem nosi imię Izajasza, Ezechiela lub Jeremiasza. Ale w samej Biblii hebrajskiej nie ma takiego imienia.

Być może w Psalmie 72 znajduje się odniesienie do wcześniejszego etapu tej księgi, w którym jest napisane, że modlitwy Dawida, syna Jessego, dobiegły końca. Być może istniał wcześniejszy zbiór, który nazwano modlitwami Dawida. Ale to wydaje się być skorupką jajka, jeśli łaska, skorupką jajka z wcześniejszego etapu książki.

Tytuł księgi w literaturze żydowskiej i literaturze rabinicznej to Zephyr Tehillim. Zefir oznacza księgę, a Tehillim oznacza pochwałę. Czasami jest to po prostu skracane do Tehillim lub formy konstruktu Tehillim, co oznacza księgę pochwał.

Swoją nazwę wzięła zatem najwyraźniej od treści księgi, ponieważ, jak powiedzieliśmy, prawie wszystkie Psalmy zawierają pochwałę. Jedynym, który nie ma części pochwalnej jako takiej, jest Psalm 88. Psalm 88 nazywany jest czarną owcą Psalterza.

Muszę przyznać, że był czas, kiedy niepokoił mnie fakt, że był jeden psalm, który nie zawierał części pochwalnej, chociaż wspominał o Bożym dziele w historii Izraela. Wystarczy krótka wzmianka o tym. Aż do pewnego momentu, kiedy byłem bardzo zmęczony i bardzo zniechęcony, nie miałem nawet siły się modlić.

Uświadomiłem sobie, że przynajmniej psalm ma energię do modlitwy i to samo w sobie jest odkupieniem. Byłem za to wdzięczny. Ale psalmy, macie całe psalmy pochwalne, macie wdzięczne pieśni pochwalne.

Powiedziałem, że nawet psalmy lamentacyjne wyrażają chwałę. Dlatego bardzo dobrze, że książka nosi tytuł „Księga pochwał”. W Septuagincie nazywa się to hymnami, jak sądzę, hymnami.

Tytuł Psalmów tak naprawdę wywodzi się z jednego z głównych kodeksów Septuaginty, czyli Codex Watykańskiego zwanego Codex B. Datuje się go na około 350–400 lat. Tam nosi tytuł Psalmoi. Jest to transliteracja lub tłumaczenie nagłówka Psalmów, na przykład Psalmu Dawida, hebrajskiego słowa mizmor.

To jest przetłumaczone na Psalmoi. To staje się, cóż, w Kodeksie Watykańskim, jest to Psalmoi, Psalmy. W Kodeksie Aleksandryjskim, datowanym na około 400 rok n.e., nazywa się to Psalterion.

Z tego rozwinęliśmy nazwę Psalterz. Czasami więc ze względu na wpływy greckie nazywa się ją Księgą Psalmów. Innym razem można go nazwać Psalterzem.

Hieronim, kiedy ją przetłumaczył, nazwał ją *Leva Psalorum*, czyli księgą Psalmów. Najwyraźniej zaczerpnął to słowo z greckiego słowa *Psalmoi*. W każdym razie nazywa się ją Księgą Psalmów, co technicznie rzecz biorąc po angielsku, poprzez grekę i łacinę, a w języku angielskim nazywa się ją Księgą Psalmów.

Ściśle rzecz ujmując, jak widzieliśmy, Psalmy czyli *mizmor* oznaczały pieśń śpiewaną przy akompaniamencie instrumentu strunowego. Ponieważ jednak nuta uwielbienia jest w Księdze tak silna, że obecnie Psalm oznacza pieśń śpiewaną na instrumencie strunowym, nuta uwielbienia jest tak silna, że Psalm kojarzy się z pieśnią uwielbienia. To daje ci tło do tytułu książki.

Mówiłem więc o hebrajskim tytule, rabinicznym i późniejszej literaturze hebrajskiej, wychwalającej, że w Biblii greckiej, w Kodeksie Watykańskim, nazywa się to *Psalmoi*. W Kodeksie Aleksandryjskim nazywa się to *Psałterium*, co w języku angielskim oznacza *Psałterz*. A po łacinie Hieronim nazwał go *Leva Psalorum* lub po prostu *Psalmoi*.

Zatem wskazuje się, że powinno to oznaczać pieśń śpiewaną przy akompaniamencie instrumentów muzycznych, ale oznacza ona pieśń sakralną lub hymn. Tak więc, w końcu, w ostatnim wykładzie przedstawiamy nas jako wprowadzenie, zajmę się tytułem książki, którą studiowaliśmy przez cały ten czas.

Drugim krokiem, o którym będziemy rozmawiać, będzie to, jak powstała książka, proces jej gromadzenia. Ktoś dobrze powiedział, że o jego zbiorach można myśleć jak o tym, jak krople deszczu przekształcają się w źródła i małe strumyki. Wpadają do strumyków, potem do małych rzek, do większych rzek, a w końcu do morza. Zatem zaczniemy od tych pojedynczych psalmów, które następnie zostaną zebrane w księgi, aż w końcu otrzymamy kanon.

Przyjrzymy się więc temu procesowi i etapom powstawania książki. Pierwszym etapem były oczywiście poszczególne pieśni lub poszczególne psalmy. Jak zauważyliśmy, niektóre z nich zostały skomponowane specjalnie dla świątyni, a mianowicie psalmy pochwalne.

Prawdopodobnie pieśni skomponowano dla świątyni. Pieśni wdzięcznej chwały towarzyszące całkowitemu poświęceniu. Zatem otrzymaliście słowo chwały wraz z ofiarą chwały.

Pierwotnie były one przeznaczone dla świątyni, ale lament Dawida wydawał się być skomponowany z dala od świątyni w wyniku różnych doświadczeń, zwłaszcza gdy było to siedem psalmów, gdy walczył z Saulem, gdy był na pustyni. Zatem nie mieli specjalnie na myśli świątyni, ale ponieważ był taką charyzmatyczną postacią i pisał, najwyraźniej ktoś spisał te wiersze, które on skomponował. Doprowadziło to do drugiego etapu, w którym wszystkie psalmy zostały przekazane głównemu muzykowi.

Dlatego nawet psalmy lamentacyjne przekazywane są głównym muzykom. Główny muzyk przyjął go zatem dla demokratyzacji. Być może odnosili się do Dawida indywidualnie i w imieniu króla, ale ulegali także demokratyzacji, tak że cały lud mógł śpiewać psalmy w świątyni, a przynajmniej kapłani mogli śpiewać psalmy w świątyni lub król mógł śpiewać psalmy w świątyni.

Prawdopodobnie, jak powiedzieliśmy, wiele z nich miało charakter antyfonalny. Zatem śpiewał kapłan, śpiewał lud, śpiewał król i prawdopodobnie kapłan lub prorok reprezentował Boga i wydawał głos Boga w psalmach. Tak więc, pierwszym etapem są indywidualne psalmy albo w świątyni, albo poza świątynią, lamenty.

Potem następuje drugi etap, podczas którego są one teraz adoptowane i używane w świątyni. Drugi szczegół na górze strony 337, gdzie mówię o niektórych zwojach z Qumran, ale jest to trochę zbyt szczegółowe, jak na wprowadzenie do Księgi Psalmów. Mam zamiar to pominąć.

Trzeci etap wydaje się polegać na tym, że teraz są one pozornie, trzeci etap polega na tym, że zostały one zebrane w grupy. W tej części omawiam, w jakie grupy są one gromadzone. Mówię więc o tym, jak zostały zebrane według autora lub gatunku, a następnie jedna z trudności w Psalmach znana jest jako Psalterz Elohistyczny.

Wydaje się, że zostały one w jakiś sposób zebrane w odniesieniu do imienia Elohim. Zajmę się tym bardziej szczegółowo. Istniały inne techniki, którymi były grupowania tematyczne i inne techniki grupowania.

Przyglądam się niektórym z tych innych technik. Tak naprawdę opieram się tutaj w dużej mierze na rozprawie doktorskiej Gerarda Wilsona w Yale, napisanej na temat Brevet Childs, która zajmowała się redakcją Psalterza. Masz to odniesienie w swojej bibliografii.

Czwarty etap polega na tym, że zostaną one zebrane. Następnie dzielimy je na grupy i pozornie na ostatnim etapie, jak już powiedziałem, zbiera się je w pięć grup, pięć ksiąg. I przyjrzymy się temu.

I wreszcie mamy sam kanon, masorecki, który w rzeczywistości staje się samą księgą w kanonie Starego Testamentu, a następnie Pisma Świętego. Cóż, przyjrzymy się temu bardziej szczegółowo, przyglądając się temu, jak to wszystko połączyło się w trzecim etapie, kiedy zostały zebrane w grupy. Wilson zwraca uwagę, że proces zbierania nastąpił wcześniej, sądząc po podobieństwach pism klinowych, już w latach 2334–2279 p.n.e., przed Chrystusem, jeśli nie wcześniej.

Zatem dowody z Mezopotamii wskazują, że to grupowanie miało miejsce bardzo wcześnie w historii powstania Psalterza. Jednym ze sposobów ich grupowania jest sposób autorstwa. Kronikarz wymienia dwóch autorów.

Mówi o Dawidzie i Asafie jako o dwóch głównych autorach Psalmów. Bardzo interesujące. Mówi tam, mówi o tym, jak byli pod władzą Dawida i Asafa.

Rodzi się zatem pytanie, co to znaczy, że znajdowało się ono w rękach Dawida i Asafa? I prawdopodobnie ma to nawiązanie do Chironomy, gdzie reżyserowałeś muzykę własnymi rękami. Miałbyś więc sygnały ręczne wskazujące, jak powinienes to zaśpiewać. Tak to jest wyrażone pod rządami Dawida i Asafa.

A więc tutaj większość Psalmów jest autorstwa Dawida, a cała pierwsza księga jest całkiem nieźle po wprowadzeniu w Psalmach 1 i 2, 3 do 41, wszystkie są autorstwa Dawida. W zbiorze tym znajdują się dwa anonimowe Psalmy. Mają 10 i 33 lata.

10 nie stanowi szczególnego problemu, ponieważ pierwotnie był częścią Psalmu 9. Pierwotnie Psalmy 9 i 10 były jednym psalmem. Psalm 33 jest nieco bardziej problematyczny, ponieważ jest to psalm sierocy, bez wskazania jego autorstwa. Psalmy Dawida, Dawida, pojawiają się także w Księdze II, w rozdziałach od 51 do 65.

I znowu, w rozdziałach 68-70. A potem w 72, który zamyka Księgę II, jest to dzieło Salomona. A jednak wydaje się, że ten psalm rozwinął się w powietrzu wraz ze zbiorem Dawida.

I w tym miejscu mamy ostatnią notatkę redakcyjną. Modlitwy Dawida, syna Jessego, dobiegły końca. Więcej psalmów Dawida mamy w księgach III i IV. I odnotowuję to w przypisie 477.

Innymi słowy, ważną kwestią jest to, że jednym ze sposobów gromadzenia psalmów jest ich autorstwo. A jedną z głównych kolekcji są te, które należą do Dawida lub są przez Dawida. Jest jeszcze inna kolekcja, która należy do synów Koracha.

Można to znaleźć w księgach II i III. I tak w Księdze II, która otwiera tę księgę, Psalmy 42 i 43, jak powiedziałem, były pierwotnie jednym psalmem, a Psalmy 42, 43 do 49 są autorstwa synów Koracha. Wrócimy do tego, gdy będziemy mówić o Psalterzu elohistycznym.

Również synowie Koracha w księdze III, tym razem są Psalmami 84, 85, 87 i 88. Psalmami Asafa są Psalmy 50, 73 do 83. A najstarszym psalmem w Psalterzu jest Psalm 90, który jest autorstwa Mojżesz, mąż Boży.

Zatem jednym ze sposobów gromadzenia materiału jest wykorzystanie autora. Gromadzi się je także ze względu na gatunek. Tak więc niektóre zbiory zostały zebrane przez panią Moore jako psalm.

Daję wam te mniejsze kolekcje, raczej od 3 do 6, od 19 do 24 i tak dalej. Przyjrzelśmy się już Michtamowi w Psalmach od 56 do 60. Następnie niektórzy nazywani są Maskilami, aby byli rozważni lub zręczni.

Dokładnie niektóre z tych indeksów górnych, nie wiemy dokładnie, jak je przetłumaczyć. Ale tutaj mamy kolekcję Maskilów 42, 43 do 46, 52 do 55. Ale są to mniejsze kolekcje, pozornie należące do kolekcji autorskich.

Trzecią grupą, która jest dość problematyczna, jest tzw. Psalterz elohistyczny. Psalterz elohistyczny rozciąga się od Psalmów od 42 do 83. Nazywa się go Psalterzem elohistycznym, ponieważ w innych psalmach poza tymi 42 psalmami, głównym imieniem Boga jest Jego imię, które jest używane w odniesieniu do Boga Izraela, a mianowicie Jahwe lub Ja AM lub zwykle tłumaczone jako PAN wielkimi literami.

Jest to podstawowy sposób zwracania się do Boga. On jest Bogiem Izraela. Tak jak Marduk był osobistym Bogiem Babilonu, tak Jahwe jest osobistym Bogiem Izraela, ponieważ to on stworzył naród.

Przyjął naród jako swoją rodzinę. Stał się dla nich ojcem, a oni stali się dla niego synem. Innym wyobrażeniem jest to, że stał się dla nich mężem, a oni dla niego oblubienicą.

Mamy więc dwa różne obrazy relacji Izraela z dotrzymującym przymierza Bogiem, którego imię brzmi JESTEM i którego znaczenie omawialiśmy w innym wykładzie. Ale w Psalterzu Elohistycznym głównym imieniem jest Elohim. Odnosi się to do Boga w Jego transcendencji.

Odnosi się po prostu do Boga, jedyne Boga, który jest całością. Możesz więc zwracać się do swojej matki, możesz nazywać ją matką. Nie ma innego, albo możesz mieć nazwisko swojej matki.

Zatem w ten sam sposób możesz nazywać Boga Bogiem ze względu na istotę tego, kim jest, lub możesz używać jego imienia Jahwe, aby był wieczny i dał się poznać poprzez swoją relację z Izraelem. Tutaj podaję statystyki w Psalmach od 1 do 41 i pamiętajcie, że Psalterz elohistyczny obejmuje rozdziały od 42 do 83. W Psalmach od 1 do 41 i od 84 do 150 jest osobiste imię Boga w Jego związku z Izraelem, Jahwe, co oznacza JA JESTEM, występuje 584 razy.

Ale w Psalterzu elohistycznym jego imię pojawia się tak, och, w tych Psalmach imię JESTEM pojawia się 584 razy, a tytuł Elohim, po prostu Bóg, pojawia się 94 razy. Ale w

Psałterzu Elohistycznym imię JESTEM pojawia się 45 razy, a imię Elohim 210 razy. Zatem masz bardzo charakterystyczną koncentrację, czyli zmianę imienia Bożego.

Co więcej, użycie alternatywnej nazwy występuje najczęściej równolegle. Innymi słowy, odpowiednikiem Jahwe byłby Elohim. W innych księgach poza Psałterzem Elohistycznym Jahwe jest zwykle w zestawie wersetów A, a Elohim w zestawie wersetów B.

Ale w Psałterzu elohistycznym Elohim znajduje się w zestawie wersetów A, a Jahwe w zestawie wersetów B. Zatem te 42 książki mają bardzo charakterystyczną obsadę. W rzeczywistości istnieją Psalmy synoptyczne, które występują poza Psałterzem Elohistycznym i w Psałterzu Elohistycznym.

To jest zilustrowane. Daję wam Psalm 14 i Psalm 53. Możecie zobaczyć, jak w Psalmie 53 użyte jest słowo Elohim, a nie Pan czy Jahwe.

Oto Psalm. To dzieło Davida. Głupiec mówi w swoim sercu: Boga nie ma.

Są skorumpowani. Ich czyny są podłe. Nie ma nikogo, kto czyniłby dobro.

Myślę, że rozpoznajecie to z 3. rozdziału Listu do Rzymian. W tym miejscu Paweł używa psalmu, aby pokazać, że wśród grzeszników nie ma nikogo, kto by czynił dobro. Dlatego naucza doktryny poprzez psalm. Zwróć uwagę, jak odnosi się to tutaj do Boga.

Posługuje się psalmem, jest to Psalm 14. Pan, czyli Jahwe, spogląda z nieba na całą ludzkość, aby zobaczyć, czy jest ktoś rozumny, kto szuka Boga. Zauważ, że Pan jest w zestawie wersetów A, a Bóg w zestawie wersetów B. Wszyscy się odwrócili.

Wszyscy stali się skorumpowani. Nie ma nikogo, kto by czynił dobro, ani jednego. Czy ci wszyscy złoczyńcy nic nie wiedzą? Pożerają mój lud, jakby jedli chleb.

Nigdy nie wzywają imienia Pana. Ale oto oni, przepełnieni strachem, bo Bóg jest obecny w towarzystwie sprawiedliwych. Wy, którzy czynicie zło, udaremniacie plany biednych, ale zwróćcie uwagę na imię własne, Pan jest ich ucieczką.

Całe to zbawienie dla Izraela przyjdzie z Syjonu, gdy Pan odbuduje twierdzę, swój lud. Niech Jakub się raduje, a Izrael się raduje. Oto psalm z Psałterza elohistycznego.

Głupiec mówi w swoim sercu, że to jest teraz rodzaj męski Dawida, głupiec mówi w swoim sercu, że nie ma Boga. Są skorumpowani, a ich postępowanie jest podłe. Nie ma nikogo, kto czyniłby dobro.

Zwróćcie teraz uwagę, że w Psalmie 14 napisano: Pan spogląda z nieba. Czytamy tutaj, że Bóg spogląda z nieba na całą ludzkość, aby zobaczyć, czy jest ktoś, kto rozumie, kto szuka Boga. Wszyscy się odwrócili.

Wszyscy stali się skorumpowani. Nie ma nikogo, kto by czynił dobro, ani jednego. Czy ci wszyscy złoczyńcy nic nie wiedzą? Pożerają mój lud, jakby jedli chleb.

Nigdy nie wzywają Boga. Natomiast w Psalmie 14 jest napisane, że nigdy nie wzywają Pana. Ale tam ogarnia ich strach, gdzie nie ma się czego bać.

Bóg rozproszył kości tych, którzy cię napadli. Zawstydziliście ich, bo Bóg nimi wzgardził. Całe to zbawienie dla Izraela przyjdzie z Syjonu, gdy Bóg przywróci losy swego ludu.

Zauważ, że w wersecie siódmym Psalmu 14 całe zbawienie dla Izraela przyjdzie z Syjonu, gdy Pan odnowi swój lud. Ale niech Jakub się raduje, a Izrael się raduje. Myślę więc, że to bardzo jasne.

Następuje bardzo świadoma zmiana imienia z osobistego imienia Izraela na bardziej abstrakcyjne, ogólne określenie Boga, który jest transcendentnym stwórcą wszystkich rzeczy. Zakładam, że w Wellhausen to wszystko E, jak JEP D. Nie, nie, to nie ma z tym związku. Nie, nie dzieje się tak dlatego, że Pięcioksiąg, J, E i D są tylko w Pięcioksięgu, lub w przypadku niektórych, jak Von Rad, obejmuje to Heksateuch. Włącza w to Jozuego. Więc nie, to nie ma z tym związku.

Kiedy spojrzymy na ten Psalterz elohistyczny, można zobaczyć, że ma on rdzeń Dawidowy od 51 do 72 i jest otoczony przez dwa zbiory lewickie.

Przede wszystkim przez Korachitów, jak powiedzieliśmy, przez synów Koracha, czyli od 42 do 49. Następnie mamy Psalm Asafickie autorstwa Asafa od 73 do 83. Wydaje się więc, że jest to wokół rdzenia Dawida z dwa chóry lewickie po obu jego stronach.

Ale dla nas interesujące jest to, że są 42 Psalm i zaczynają się od Psalmu 42. Co zatem daje liczba 42? Dlaczego tak jest, zaczynają się od Psalmu 42, a my mamy 42 Psalm. Cóż, liczby mają znaczenie symboliczne.

Z tego, co widzę i zgadzam się z innymi tutaj, liczba 42 oznacza przedwczesny osąd. Masz to na przykład, dlaczego wspomniano, że kiedy Elizeusz skarcił niedźwiedzie na dzieci, chłopców z Betel, którzy szydzili z niego i naśmiewali się z niego, zginęło 42 chłopców. Jest 42.

Kiedy Jehu zabija Judejczyków, którzy zbliżali się do Samarii, zabija wtedy 42 Judejczyków. Tak więc liczba 42 zajmuje ważne miejsce w starożytnych zbiorach poezji Bliskiego Wschodu. W tym zbiorze znajdują się 42 Psalm.

Zaczyna się od Psalmu 42 i gdzie indziej w Starym Testamencie cyfra 42 jest używana w kontekście sądu lub przedwczesnej śmierci. Na przykład w Sędziów 12,6, gdzie Jefte zemścił się na Efraimitach przy brodach Jordanu, było 42 000 Efraimitów. Ale znowu zostali skazani na śmierć z numerem 42.

Wspomniałem już o dzieciach w 2 Król. 2.24. A następnie z krewnymi Ochazjasza w 2 Królów 10.14. Może to mieć jakiś związek ze sceną z Objawienia, gdzie bestia panuje przez 42 miesiące, po czym zostaje zniszczona, czyli w połowie siedmiu lat. W każdym razie myślę, że możemy postawić tezę, że 42 to przedwczesny wyrok. Dlaczego więc jest to 42? I myślę, że to słuszne, prawdopodobnie w przypadku Burnetta, że można lamentować nad zniszczeniem świątyni, aby to odzwierciedlało.

Mówi, aby opłakiwać zniszczenie świątyni w 587 r. A poza tym w korpusie lewickim, w tym korpusie elohistycznym, znajdują się nie tylko Psalmy lamentacyjne, ale mają one wyrazić nadzieję na odnowę poza nim. Obydwa zbiory polityczne rozpoczynają się od lamentu z powodu nieobecności w świątyni, Psalmu 42, dlaczego jesteś zrzucony na moją duszę? Przyjrzelśmy się temu Psalmowi.

Jest z dala od świątyni lub nie odnajduje woli Bożej, albo jest nieobecny w świątyni lub nie ma łaski Bożej, jak widzieliśmy w Psalmie 73. Psalm 73 rozpoczyna trzecią księgę Psalterza. Zatem pierwszy Psalm drugiej księgi mówi o braku świątyni.

A pierwszy Psalm 73 z księgi trzeciej, Psalm 73, ukazuje Boga dla Izraela. Ale moje stopy prawie się poślizgnęły, gdy zobaczyłem pomyślność niegodziwców. Cały dzień cierpiełem.

Po nich z kolei w obu przypadkach następują wspólne lamenty nad porażką. Przyjrzelśmy się Psalmowi 44, uznaliśmy na przykład za owce przeznaczone na rzeź i zniszczenie świątyni, gdzie przychodzą ze swoimi toporami, wycinają ją i niszczą. To Psalm 74.

Zbiór Asafa, to znaczy od 73 do 83, zawiera inne lamenty społeczne. Nie jestem pewien, co się tutaj wydarzyło, to powinno być, jak sądzę, 79, 80 i 83. Psalm 83 kończy się prośbą do Boga, aby rozprawił się z wrogami narodowymi i potwierdził Bożą suwerenność obejmującą cały świat.

Wyciągam to z opracowania Joela Burnetta, 42 Songs for Elohim, an Organizing Principle in the Shaping of the Elohist Psalter w JSOT w 2006 roku. Ponownie, patrząc na Elohist Psalter na stronie 310, zauważamy tutaj, że istnieje również Pieśni Syjonu, które dają nadzieję. Tak więc pośród tego zniszczenia, w tym samym zbiorze, mamy Pieśni Syjonu, które dają ludziom nadzieję pośród śmierci.

Sugeruje się zatem, że Psalmy od 84 do 89 nie są częścią Psalterza Elohistycznego, lecz częścią Księgi III. Właściwie są do niego dodatkiem. To właśnie w tym zbiorze mamy najciemniejszy Psalm w Psalterzu, czyli Psalm 88.

W Psalmie 89 mamy do czynienia z porażką domu Dawida, który dał przymierze Dawidowi, ale korona Dawida toczy się w prochu, jak to wyraża psalmista. Zatem upadek przymierza Dawida jest najdotkliwiej opłakiwany w Psalmie 89, ale są też Pieśni Syjonu, jak w Psalmach 84 i 87. Wydaje się więc, że jest to mieszanina śmierci i nadziei.

Wydaje się, że jest to mieszanina zniszczenia świątyni, wspólnego lamentu, pomyślności bezbożnych, jestem na wygnaniu, armia upadnie w klęsce, wszystkie te Psalmy. Ale jednocześnie wmieszaliśmy w to Pieśni Syjonu, aby przywrócić nadzieję, że Syjon jest miastem Bożym i zostanie przywrócone. Psalterz elohistyczny jest, jak widać, nieco problematyczny.

Moim zdaniem tak najlepiej to zrozumieć. Przez lata, kiedy nauczałem Księgi Psalmów, po prostu mówiłem, że jej nie rozumiem. Ale myślę, że zaczynam się zgadzać z badaniem Burnetta, które prawdopodobnie odzwierciedla.

Jest wiele mrocznych Psalmów, w tym zniszczenie świątyni oraz 74, 79 i tak dalej. Ale jednocześnie mamy Pieśni Syjonu, które dają nadzieję. To najlepsze, co mogę w tej chwili zrobić.

Na zakończenie stwierdzam, że połączenie śmierci i życia daje eschatologiczną, mesjańską nadzieję dla Jerozolimy i świątyni po jej zniszczeniu. Myślę więc, że tak właśnie funkcjonuje ta książka. Czytałem niektórych pomniejszych proroków i wydaje mi się, że nawet ci, którzy kładą prawdziwy nacisk na sąd, zawsze rzucają nadzieję.

To trochę biblijny wzór, prawda? Nigdy nie mówisz tylko o niczym innym jak tylko o sądzie, ponieważ na końcu sądu zawsze jest nadzieja. Zgadza się. To jest dokładnie prawda, jeśli chodzi o cały materiał proroczy.

Na przykład w Micheaszu, z którym jestem bardziej zaznajomiony. Właśnie o tym myślałem. Pardon? To był ten o którym myślałem.

Dobra. Cóż, u Micheasza pojawia się cała seria wyroczni sądu. Właściwie widzę księgę podzieloną na trzy części.

Pierwsza część to rozdziały od pierwszego do drugiego, no cóż, właściwie to rozdziały od pierwszego do drugiego. Zaczyna się od Bohatera Izraela, a ty masz całą serię oskarżeń i osądów. A potem masz jedną nadzieję na końcu rozdziału 12, gdzie masz Pan, który wyjdzie z Syjonu i masz resztkę.

Następnie otrzymasz drugi, rozdział trzeci, Bohater Izrael. I mamy trzy wyrocznie przeciwko przywódcom, władcom przeciwko kapłanom, przeciwko prorokom i wreszcie zniszczenie Jerozolimy. Ale wtedy dostaniesz cztery i pięć, które zostaną wypełnione resztką, która zostanie przywrócona i staną się potężnym narodem.

I tu dochodzimy, ale ty, Betlejem, choć jesteś mały wśród tysięcy Judy, to jednak z ciebie wyjdzie dla mnie ten, który ma być władcą Izraela, który jest od dawnych czasów, od wieków. To samo dzieje się w trzeciej części, rozdziałach szóstych, siódmych do ósmych. To wszystko oskarżenie i osąd, ale kończy się to złożoną piosenką zwycięstwa.

Więc dokładnie tak. To jest to samo. To znaczy, jest to również ładny wzór do głoszenia.

Ale nawet jeśli głosisz poprzez osądzający fragment, należy wyrazić nadzieję. Prawidłowy. Tak.

Bo jeśli nie ma zbawienia – mawiał psalmista – kto się ostoi, kto wytrzyma? Jeśli to tylko osąd, po prostu rzuć swoje ręce. Cóż, to wszystko. Nie mamy nadziei.

Prawidłowy. Tak. To bardzo, bardzo dobre.

Inny sposób grupowania. Mówiłem więc o grupowaniu według autora, grupowaniu według gatunku, grupowaniu na podstawie użycia słowa Elohim w przeciwieństwie do Jahwe. Kolejnym sposobem jest grupowanie tematyczne.

W języku hebrajskim istnieje sposób, w jaki semici myślą, że zestawiają materiał w pewnym stopniu jednorodny. Myślę, że masz pewien wgląd w grupowanie jednorodnego materiału w naszym alfabecie, na przykład tam, gdzie nasz alfabet angielski jest oparty na alfabecie semickim. Na przykład będziemy mieli HIJ.

Cóż, HIJK. Słowo „ja” pochodzi od hebrajskiego słowa yod. A słowo K pochodzi od hebrajskiego słowa caph.

Yod, które w alfabecie greckim przechodzi do naszego I, odnosi się do ręki. W języku hebrajskim odnosi się to od łokcia do czubka palca. To jest I. K to hebrajskie słowo caph.

A to odnosi się do dłoni i obu tych elementów razem. Na przykład, kiedy dojdiesz do M i N, hebrajskiego słowa, od którego pochodzi M, hebrajskim słowem jest mayim, co oznacza wodę. A potem zakonnica oznacza rybę.

Q i R, Q pochodzą od hebrajskiego słowa qoph, które oznacza tył głowy w miejscu, w którym znajdują się włosy. A R pochodzi od słowa resh, które odnosi się do przodu głowy. Można więc zobaczyć, że istnieje tutaj zgrupowanie myśli.

I wygląda na to, że taki materiał zbierają rabini. Kolekcjonerzy Psalmów także w jakiś sposób tworzą jednorodny materiał. Na przykład widać naprzemienność modlitw porannych i wieczornych w Psalmach od 3 do 6. Przyjrzelśmy się więc Psalmowi 3 i budzę się rano.

Psalm 4, Idę spać w nocy. W Psalmie 4 oczekuje jako wartownik, aż Bóg o poranku wymierzy sprawiedliwość. Psalm 6 zalewa swoje łóżko łzami w nocy.

Więc idziesz rano, wieczorem, rano, wieczorem. I być może był on przeznaczony na ofiarę poranną i ofiarę wieczorną. To czysta spekulacja.

Ale znowu jest to sposób grupowania materiału. Zatem przez tematyczny masz na myśli nie tylko tematyczny w kontekście znaczenia tego, czego się uczy, ale także metafory, wspólne metafory, obrazy. Tak.

Używam go bardzo szeroko. Tak. Dobra.

Tak. Zwróć uwagę, jak Psalmy 7, 8 i 9 idą w parze. Może warto tam skrócić.

Psalm 8 Patrzyliśmy, Panie, Panie nasz, jak wspaniałe jest imię Twoje na całej ziemi. Ale spójrz na poprzedzający go Psalm i następujący po nim Psalm. Oto koniec Psalmu 7. Czytamy w Psalmie 7,17: Będę dziękował Panu za Jego sprawiedliwość.

Będę śpiewał chwałę imienia Pana Najwyższego. To jest ostatni werset 7. Rozpoczyna się Psalm 8: Panie, Panie nasz, jak wspaniałe jest imię Twoje na całej ziemi. A potem to jest inclusio i powtórzone na końcu wersetu 8: Panie, Panie nasz, jak majestatyczne jest Twoje imię na całej ziemi.

I to prowadzi nas do Psalmu 9. Dziękuję Ci, Panie, z całego serca. Opowiem o wszystkich Twoich cudownych czynach. Będę się cieszyć i radować w Tobie.

Będę śpiewał chwałę Twojego imienia, o Najwyższy, co jest bardzo podobne do 7,17. Wydaje się więc, że są to sposoby łączenia materiału. Przyjrzelśmy się już Psalmom od 93 do 99, które nazywane są psalmami intronizacyjnymi, ponieważ odnoszą się do panowania Boga i Jego zwycięstwa w ustanowieniu stworzenia. Mówią także o jego przyjściu i sądzie.

Istnieją inne sposoby i techniki ich łączenia. Mają zestawienie tych samych lub podobnych w chippetach, czyli to samo zakończenie. A więc Psalm 103 i Psalm 104, początek tego, jak to się zaczyna.

I tak Psalm 103 i 104 zaczynają się i kończą identycznymi zwrotami, na przykład błogosławcie Pana lub błogosławcie mnie, duszo moja. Innym sposobem, za pomocą innych technik, jak to tutaj ujęłem, jest inny sposób na unikalne tytuły. Jednym ze słynnych zbiorów jest Pieśń o wzroście, Psalmy od 120 do 134, ponieważ wszystkie zaczynają się od almalot, co oznacza wznoszenie się.

Niektórzy dyskutują, co to oznacza, ale ogólna zgoda jest taka, że zostały napisane z myślą o pielgrzymce, kiedy odbywało się pielgrzymkę do Jerozolimy, a Izrael chodził tam trzy razy w roku. Są one również powiązane ze sobą sloganami. Widzieliśmy już, jak Psalmy 1 i 2 są ze sobą powiązane.

Psalmy 3 i 4 zostały połączone, ponieważ wspomniałem, że Psalm 1 zaczyna się od błogosławionego, a Psalm 2 kończy się błogosławionym. Że w Psalmie 1 medytujesz w Torze. Psalm 2 odnosi się do ustawy.

Psalm 1 odnosi się do medytacji, 2:1 do modlitwy i tak dalej. Już to omawialiśmy. Psalmy 3 i 4 łączą się, ponieważ oba mówią: kładę się i śpię w 3:6 i 4:8. Wygląda więc na to, że te hasła, wyrażenia lub słowa znane jako konkatenacja, konkatenacja konkatenacja to kolejny sposób grupowania materiału.

Inną grupą są Psalmy Alleluja. Podaję tutaj grupy. Istnieją cztery grupy Psalmów Alleluja, z których wszystkie stanowią zakończenie segmentów Psalterza.

Zatem 104 i 1.06 kończą Księgę 2, to znaczy, przepraszam, Księgę 4. Psalmy od 146 do 150 kończą Księgę 5. Są też tacy, którzy twierdzą, że istnieje jednostka kończąca się na 117 i inna, która, cóż, po Psalmach wstępujących od 120 do 134 masz 135. No cóż, w każdym razie rozmawialiśmy o tym, jak Psalmy połączyły się. Powiedzieliśmy, że pierwszym etapem będą poszczególne Psalmy albo w świątyni, albo poza nią. Ale ostatecznie wszystkie niemal natychmiast zostały, jak sądzę, przekazane dyrektorowi muzycznemu.

Wszyscy byli za świątynią. I wydaje się, że ród Lewiego, różne domy, jak Asaf, cóż, to nie jest Lewi, on jest potomkiem Lewiego, ale Koratyci i tak dalej. Stanowią odrębny dom i to oni są wokalistami, którzy spajają ten materiał.

Grupowali to w sposób, który sugerowałem. I nie ma to nic wspólnego z tym, jak zostały napisane. To znaczy, nie pisali, żeby ich połączyć.

Tak były pisane. Tak, myślę, że jest to bardzo podobne do Księgi Przysłów, że wszyscy byli indywidualistami, ale zostali połączeni przez pewne formy stowarzyszenia. Myślę, że te skojarzenia nadają bogatsze znaczenie, gdy faktycznie je widzimy.

Zatem nawet gdy mówiłem o Psalterzu elohistycznym, sugerowałem, że ma on głębsze i bogatsze znaczenie, które odnosi się do zniszczenia i nadziei poza nim. Następnie Psalmy Alleluja wskazują zakończenie segmentów. I mówiłem o tym i o tym, że Hodah będę z wdzięcznością chwalił.

Zatem na zakończenie używa się słowa alleluja, oznaczającego dziękczynienie Panu, Hodah lub oddanie chwały Panu. Służą do wprowadzania segmentów. No cóż, więc mówię o tym, jak Psalmy powstały z poszczególnych Psalmów, a następnie zostały przekazane do świątyni i zebrane przez kapłanów lewickich odpowiedzialnych za hymniczny śpiew w świątyni.

Czwarty etap to zebranie Psalmów w pięciu księgach. Pięć ksiąg to pierwsza księga, Księga 1, Psalmy 1-41. Druga księga to Psalmy 42-72.

Trzecia księga to Psalm 73-89. Czwarta księga to Psalm 90-106, a księga 5 to 107-150. Dowodem na istnienie układu pięciu ksiąg jest to, że pozornie te Psalmy zakończone doksologiami kończyły księgę, ale nie są to szablony.

Każda doksologia jest inna. Może więc zechcesz rzucić okiem na doksologię na końcu Księgi 1, czyli Psalmu 41. W doksologii czytamy: Chwała niech będzie Panu, Bogu Izraela, od wieków na wieki.

Wydaje mi się, że księża tak mówili. A lud odpowiedział: Amen i Amen, co znaczy prawdziwy, prawdziwy, mocny, mocny. Aby zakończyło się chwałą Pana, Boga Izraela, od wieków na wieki.

Myślę, że odpowiedzią byłoby Amen i Amen. Podobną doksologię można znaleźć na końcu Psalmu 72. Czytamy tutaj: Chwała niech będzie Panu, Bogu Izraela, który jako jedyny dokonuje cudów.

Niech będzie pochwalone jego chwalebne imię na wieki. Niech cała ziemia napelni się Jego chwałą. I myślę, że ludzie odpowiadają „Amen” i „Amen”.

Patrząc na ostatni Psalm Księgi 3, czyli Psalm 89 i werset 52, czytamy: Chwała niech będzie Panu na wieki. A ludzie odpowiadają: Amen i Amen. I wreszcie ostatnia księga 4 kończy się Psalmem 106 i wersem Psalmu 48: Chwała niech będzie Panu, Bogu Izraela, od wieków na wieki.

Niech cały lud powie: Amen. Tam jest całkiem jasne, że lud odpowiada na ostateczną doksologię i pochwałę śpiewaną prawdopodobnie przez księdza. Zatem te doksologie były prawdopodobnie oryginalną częścią psalmu.

I zostali wybrani ze względu na swoją doksologię do zawarcia różnych ksiąg psalmu. Księga 5 nie zawiera tego rodzaju doksologii, ponieważ ostatnie pięć psalmów to po

prostu zwykła pochwała Pana, od 146 do 150. Zatem prawie wszystkie te psalmy są doksologiami i wychwalaniem Boga.

Rabini uznali, że mają pięć ksiąg. Czytamy więc, że biorę to z pracy Browdy'ego na temat Midraszu i Psalmów. Jak Mojżesz dał Izraelowi pięć ksiąg Prawa, tak Dawid dał Izraelowi pięć ksiąg Psalmów.

Dlatego też nazwy tych ksiąg pochodzą od ich pierwszych słów. Zatem księga 1 nosi tytuł „Błogosławiony człowiek”. Księga druga nosi tytuł „Dla przywódcy Maskila”.

Księga 3 nazywa się Psalm Asafa. Księga 4, Modlitwa Mojżesza. I Księga 5: Niech tak mówią Odkupieni przez Pana.

To jest bardzo stare. Nie tylko w literaturze rabinicznej, ale w jednym psalmie z Qumran faktycznie zachowała się ta doksologia. Kolejna wskazówka na pięć ksiąg i nie dość, że mamy te doksologie, to jeszcze w tym przypadku mamy zmianę autora w szwach.

Tak więc w pierwszej książce po wstępie autorem jest David i rozciąga się to prawie przez całą pierwszą książkę. Księga druga zaczyna się od Psalmu 42, który jest dziełem synów Koracha lub do nich należy. Trzecia księga jest autorstwa Asafa.

Czwarta księga jest autorstwa Mojżesza. Książka piąta wydaje się być bardziej sztucznym podziałem. W Psalmie 107 nie podano autora.

Myślę, że dla naszych celów wystarczy to, że możemy zobaczyć, że Psalterz składa się z pięciu ksiąg i pewnych dowodów na to. Uznawali więc związek Dawida z Mojżeszem. Jak powiedziałem, Mojżesz w zasadzie dał kult, a Dawid przekształcił go w operę.

Zatem widzą związek pomiędzy pięcioma księgami Mojżesza i pięcioma księgami Dawida w literaturze, literaturze rabinicznej. Wiesz, jest kilka rozmów o podziale Mateusza na pięć działów. Innymi słowy, czy ten pięciokrotny wzór występuje gdziekolwiek indziej w kanonie? Myślę, że w Megalot jest pięć ksiąg.

Myślę, że to prawda, ale musiałbym tak zrobić, jestem całkiem pewien, że to prawda. To właśnie przychodzi mi na myśl. Innymi słowy, w przypadku Mateusza może to być po prostu wzór, że on, ponieważ jest Żydem, jest przyzwyczajony do oglądania dużych fragmentów po pięć.

W porządku. Tak. Cóż, w Starym Testamencie mogło to być z Megalotem.

Miałbyś Pięcioksięg. Będiesz miał pięć ksiąg Psalmów i możesz mieć pięć Megalotów, co może być wzorem, który może na niego wpłynąć. Wydaje mi się, że rozsądne jest myślenie w tych kategoriach.

Gdybyś wziął część każdej z pięciu ksiąg i po prostu porównał słownictwo w języku hebrajskim z rytmem ksiąg i tym podobne, czy mógłbyś rozpoznać, które pochodzą z której księgi? Czy używali innego słownictwa? Czy podczas pisania książek stosowali inny rytm? Nie? Nie. Nie widziałem, żeby ktoś tego próbował. Niektórzy próbowali połączyć pięć ksiąg tak jak księgę pierwszą z Księgą Rodzaju, ale to nie zadziałało.

Nie, a kiedy omawiałem poezję hebrajską, było widać, że czerpię ją zewsząd. Teraz istnieje kontrast między poezją a poezją biblijną i wierszami z Qumran, które powstały wieki później. Jest różnica w tej poezji.

Ale w samych Psalmach tego nie widać. A także fakt, że cały materiał Dawida jest księgą pierwszą, to Dawid. Jak powiedziałem, Psalterz Elohistyczny, ten Psalterz Elohistyczny z tych 42 do 83, te 42 Psalmy.

Interesujące jest dla mnie to, że księga trzecia zaczyna się jakby w środku, co sugeruje, że podział na pięć ksiąg nastąpił później niż powstanie Psalterza elohistycznego, ponieważ obecnie jest on podzielony na dwie księgi. Tak więc Psalterz elohistyczny znajduje się w księdze drugiej i trzeciej. I tak, w księdze drugiej mamy Psalmy Dawidowe.

Czy nie, nie pamiętam. Nie, nie mamy żadnych Psalmów Dawida w księdze trzeciej ani w księdze czwartej, ale mamy kilka Psalmów w księdze piątej Dawida, co jest dziwną księgą, ponieważ mieliśmy już skończone Psalmy Dawida, syna Jessego, co odzwierciedla wcześniejszy etap powstawania Księgi Psalmów. Istnieje kontrast pomiędzy księgą pierwszą i trzecią oraz księgą czwartą i piątą.

I najwyraźniej księgi pierwsza i trzecia powstały wcześniej niż księgi czwarta i piąta. Próbowałem to połączyć i pokazać, czym się różnią, ale chyba nie chcę tego dalej rozwijać. Wydaje mi się, że istnieje coś w rodzaju chronologicznego rozwoju tego materiału, ponieważ pierwsza książka, w całości autorstwa Davida, jest prawdopodobnie wcześniejszym zbiorem.

Ale nie chcę iść dalej. Dla mnie to trochę zbyt spekulatywne. Etap piąty, następnie przyjrzelśmy się poszczególnym Psalmom.

Widzieliśmy, że wszyscy zostali oddani świątyni. Widzieliśmy, że Lewici odpowiedzialni za śpiewanie Psalmów zebrali je według gatunku, autora i innych technik zbierania materiału. Następnie przyjrzelśmy się czwartemu etapowi, w którym tych pięć ksiąg, a ostatnim etapem jest sam kanon.

Teraz w ramach zajęć akademickich powinienem przynajmniej wspomnieć o kanonie z Qumran, a zwłaszcza o jednym zwoju zwanym psalmem 11Q. Oznacza to, że wyszedł z jaskini 11. I jest to pierwszy zwój Psalmów z jaskini 11.

Zawiera o osiem Psalmów więcej niż w tekście masoreckim. W zwoju z Qumran jest nieco inny układ. Nasuwa się zatem pytanie, czy wspólnota z Qumran miała inny kanon niż ten, który zachował się w tekście masoreckim? Istnieją dwie szkoły myślenia na ten temat.

Mianowicie, mamy Patricka Skehana, to jest Shemayahu Talmon, rzymskokatolicki i żydowski uczony. Uważają, że zwój z Qumran jest w rzeczywistości dokumentem liturgicznym. Tak naprawdę nie próbuje być Biblią.

Było to dzieło przeznaczone do użytku w liturgii, ale tak naprawdę nigdy nie było uważane za Biblię. Inni, jak Peter Flint i James Sanders, utrzymują, że w Qumran rzeczywiście istniał inny kanon. Myślę, że dowody przemawiają za ich interpretacją, ponieważ inne zwoje z Qumran również różnią się od siebie i wątpliwe jest, czy wszystkie miały charakter liturgiczny.

Mogło tak być, ale zwykle podnosi się argument, że prawdopodobnie były one kanoniczne. Ale trzeba pamiętać, że Qumran i tak był trochę odbiegający od normy. Była to odrębna sekta religijna w obrębie judaizmu i nie reprezentowała judaizmu świątynnego ani rabinicznego.

Możliwe więc, że mieli nieco inny kanon. Podałem tam dane i daję o tym przypis. Myślę jednak, że jeśli chodzi o wprowadzenie do Psalmów, to mniej więcej tyle, ile powinniśmy zrobić.

Dochodzę teraz do strony 344, gdzie powinna być rzymska cyfra trzy, znaczenie kształtowania kanonu. Mówi: Delitzsch, kolekcja nosi wrażenie porządkującego umysłu. To znaczy, w końcu znalazł się redaktor, który zebrał to wszystko w jedną całość.

Dowodem na to jest sposób, w jaki zaczyna się od dwóch Psalmów wprowadzających, Psalmu 1 i 2, który jest wprowadzeniem, oraz pięciu ostatnich Psalmów, które w całości są pochwałą. Wygląda na to, że był jeden redaktor, który przedstawił wprowadzenie i zakończenie i prawdopodobnie ułożył to w ostatecznej formie, w jakiej to mamy. Dzieje się tak dlatego, że mamy teraz księgę, w której pierwotnie Psalmi były słowami króla i ludu kierowanymi do Boga.

Ale teraz ich słowa skierowane do Boga w tej księdze, mieszczące się w kanonie Pisma Świętego, powracają jako słowa Boże skierowane do wspólnoty wiary. I tak w Psalmach celebrowane są potężne dzieła Boga, ale w doksologii celebrowane są potężne słowa Boga. I tymi słowami oddają chwałę Bogu.

Dlatego redaktorzy kapłańscy przekształcili Psalm używany w liturgii świątynnej w refleksyjną medytację w synagodze. Zatem ostateczna forma prawdopodobnie ma miejsce w synagodze do medytacji w synagodze. Innymi słowy, kiedy w przepowiadaniu posługujemy się Psalmami, jesteśmy całkowicie zgodni z zamierzeniem końcowego redaktora, który chce, abyśmy rozważali i prawdopodobnie głosili całe Słowo Boże.

Według Janie ludowe „amen” nie jest już odpowiedzią na czyny Boże, ale na rozwlekłe i potężne słowa Boga. Interesujące jest to, że wydaje się, że Psalm został zredagowany ze szczególnym uwzględnieniem króla. A oto dowody na to.

Cóż, rozmawialiśmy o wprowadzeniu Psalmów 1 i 2. Psalm 1 może odnosić się do nauczycieli tej księgi, ale myślę, że odnosi się do tego, kiedy mówi, że medytuje nad Torą dzień i noc, myślę, że ma na myśli Mozaikę Tora. Ale Psalm 2, który jest częścią wprowadzenia, jest liturgią koronacyjną dla króla. I zostajemy przedstawieni królom.

I od tego momentu wszystkie są autorstwa Dawida, z wyjątkiem Psalmu 33, co jest anomalią, ale wszystkie są dziełem Dawida. I słyszymy modlitwę króla. W Psalmie 2 mówili: Proś mnie, synu mój, dam ci narody w dziedzictwo.

Krańce ziemi są twoją własnością. Rozszerza je na królestwo uniwersalne. Od tego momentu słyszymy modlitwę króla, prosząc Boga o zwycięstwo nad narodami.

I to byłaby książka pierwsza. Księga druga kończy się wraz z zakończeniem modlitw Dawida, syna Jessego. Co ciekawe, sam Psalm pochodzi od Salomona, ale wydaje się, że jest zawarty w modlitwach Dawida.

Myślę, że jest całkiem podobna do Księgi Hioba, w której powiedziano nam, że słowa Hioba dobiegły końca, ale słowa Hioba zawierają także słowa Elifaza, Bildada i Sofara. Jednak głównym mówcą jest Hiob. A główną modlitwą w tym materiale będzie modlitwa Dawida, ponieważ mieliśmy rdzeń Dawida, nawet w księdze drugiej.

Więc widać postęp, ponieważ Psalm 2 jest liturgią koronacyjną, poproś mnie, mój synu. I zauważcie, co dzieje się w Psalmie 72, jak rozszerza go teraz na powszechne panowanie króla, uniwersalne w czasie i uniwersalne w przestrzeni. Czytamy Psalm 72: Obdarz króla swoją sprawiedliwością, Boże.

Zobacz, jak to się zaczyna od razu z królem. Zaczęło się od Psalmu 2, modlitwy Dawida kończą się słowami: Obdarz króla swoją sprawiedliwością, Boże, syna królewskiego swoją sprawiedliwością. Niech będzie sędzią Twój lud sprawiedliwie, a Twoich uciśnionych sprawiedliwie.

Niech góry przyniosą ludziom pomyślność, a wzgórza owoc sprawiedliwości. Niech broni uciśnionych wśród ludu i ratuje dzieci potrzebujących. Niech zmiażdży prześladowcę.

Niech trwa tak długo jak słońce, tak długo jak księżyc przez wszystkie pokolenia. Niech będzie jak deszcz padający na jęczące pola, jak deszcze zraszające ziemię. Niech za jego dni sprawiedliwi rozkwitają i obfitują w dobrobycie, aż do zgaśnięcia księżyca.

Mówi więc o jego uniwersalnym panowaniu w czasie. A teraz przechodzi do jego uniwersalnych rządów w przestrzeni. Niech panuje od morza do morza, od rzeki aż po krańce ziemi.

Niech pustynne plemiona kłaniają się przed nim, a jego wrogowie lizają proch. Niech królowie Tarsisz, to jest z nim, krańce ziemi, aby Hiszpania i odległe wybrzeża oddały mu daninę. Niech królowie Saby i Seby ofiarują mu dary.

Niech mu oddają pokłon wszyscy królowie i niech mu służą wszystkie narody. Zaczyna się więc od zaproszenia króla do modlitwy. Widzimy króla modlącego się.

Kończy się tą końcową modlitwą za króla, aby ustanowił królestwo wieczne i powszechne w czasie i uniwersalne w przestrzeni. Zwykle więc nastąpi eskalacja. Tak więc w pierwszej księdze prawie zawsze jest to Dawid w trudnej sytuacji, ale zawsze na końcu pojawia się z triumfem i ślubami uwielbienia.

Kiedy przejdziemy do większości Psalmów, mówiliśmy już o Psalterzu Elohistycznym, w którym był sąd, a mimo to nadzieja. Ale lamenty Dawida zawsze zwykle przechodzą od lamentu lub skargi do pochwały na końcu. Kiedy dochodzimy do księgi trzeciej, dochodzimy do najciemniejszej księgi Psalterza.

To jest ten, który zaczyna się od pokazania, że Bóg jest dobry dla Izraela. Ale co do mnie, prawie się potknęły, gdy zobaczyłem pomyślność bezbożnych. Następnie przechodzimy dalej w Psalmie 74 i zaczynamy od zniszczenia świątyni.

O Boże, dlaczego nas odrzuciłeś na zawsze? Dlaczego tli się wasz gniew na owce waszego pastora? Wspomnij na naród, który dawno temu nabyłeś, na lud swego dziedzictwa, który odkupiłeś, na górę Syjon, gdzie mieszkałeś. Skieruj swoje kroki w stronę tych wiecznych ruin. Całe to zniszczenie, które wróg sprowadził na sanktuarium.

Twoi wrogowie ryczeli w miejscu, gdzie się z nami spotkałeś. Ustawili swoje standardowe ustawienia. Zachowywali się jak ludzie dzierżący topory, by przeciąć gąszcz drzew.

Rozbili wszystkie rzeźbione boazerie siekierami i włazami. Spalili twoje sanktuarium doszczętnie. Dlatego Psalm 4 ubolewa nad zniszczeniem świątyni.

Ale jest wśród nich kilka psalmów pochwalnych, ale inni także lamentują nad zniszczeniem świątyni. Jak powiedzieliśmy, Psalm 88 jest także najciemniejszą księgą w całym Psalmie. Psalm 89 kończy się pozornym upadkiem przymierza Dawidowego.

To jest Psalm 89. Kończy się więc wzmianką o królu. Ponownie twierdzą, że księga jest ułożona wokół króla.

Zatem Psalm 2 i 72 w całości dotyczą króla. Można uzasadnić Psalm 41, ponieważ dotyczy on sprawy sprawiedliwości. Ale spójrz na część materiału.

Można zobaczyć, jak teraz, gdy Psalm 72 zakończył się modlitwą o królestwo powszechne, to w roku 89 jest to porażka. Zatem, jak czytamy w Psalmie 89, będę na wieki śpiewał o wielkiej miłości Pana. Ustami moimi oznajmię wierność Twoją wszystkim pokoleniom.

Oznajmię, że Twoja miłość trwa na wieki i że utwierdziłeś swoją wierność w niebie w górze. Zatem zamierza złożyć ogromną skargę, że Bóg opuścił swój lud, ale zawsze będzie to wyrażać pochwałą. To jeden z punktów, na który zwracałem uwagę.

Powiedziałeś: Zawarłem przymierze z moim wybranym. Przysiągłem Dawidowi, mojemu słudze. Utwierdzą twój ród na zawsze i uczynię twój tron przez wszystkie pokolenia.

I tak przytacza tutaj przymierze Dawida i przymierze Boga z domem Dawida. Na przykład w wersecie 19, kiedy przemówiłeś w wizji do swego wiernego ludu, powiedziałeś: „Dałem siłę wojownikowi”. Wzbudziłem młodzieńca spośród ludu.

Znalazłem Dawida, mojego sługę i namaściłem go moim świętym olejem. Moja ręka go podtrzyma. Z pewnością moje ramię go wzmocni.

Wróg go nie pokona. Bezbożni nie będą go uciskać. Zmiażdżę przed nim jego wrogów i powalę jego przeciwników.

Moja lojalna miłość będzie z nim. I przez moje imię wywyższy się jego róg. Położę jego rękę nad morzami, a jego prawicę nad rzekami i tak dalej.

Następnie podaje postanowienia przymierza w wersecie 30: Jeśli jego synowie porzucą moje prawo i nie będą przestrzegać moich ustaw, jeśli złamią moje wyroki i nie będą przestrzegać moich przykazań, ukarzę ich grzech różgą, a ich winę chłostą. Ale w wersecie 35 mówi raz na zawsze, och, w wersecie 33, ale nie odbiorę mu mojej miłości. Nigdy też nie zdradzę swojej wierności.

Nie złamię mojego przymierza i nie zmienię tego, co wypowiedziały moje usta. Raz na zawsze przysiągłem na moją świętość. Nie będę okłamywać Dawida, że jego ród będzie trwał wiecznie, a jego tron będzie trwał przede mną jak słońce.

Będzie ustanowione na zawsze jak księżyc, wierny świadek na niebie. Ale teraz nadchodzi lament, ale odrzuciliście. Odrzuciłeś.

Byłeś bardzo zły na swego pomazańca. Wyrzekłeś się przymierza ze swoim sługą i w prochu zbezczęciłeś jego koronę. Przedarłeś się przez wszystkie jego mury i obróciłeś jego twierdze w ruinę.

Splądrowali go wszyscy, którzy przechodzili, i stał się pośmiewiskiem swoich sąsiadów. Wywyższyłeś prawą rękę wroga. I tak kończy się, gdy przymierze Dawida najwyraźniej zawiodło, gdyż kara jest teraz wymierzana domowi Dawida.

I tu kończy się księga trzecia. Kończy się to zerwaniem przymierza Dawidowego z wygnaniem. Kłócę się z Wilsonem, w dużej mierze chodzi o króla.

Myślę, że widać to wyraźnie w Psalmie 2, Psalmie 72 i Psalmie 89, na zakończenie księgi trzeciej. Ale tu coś się dzieje i od razu idziemy do Mojżesza, za pomocą którego Bóg założył naród. I tu właśnie dotarłeś, o Boże, mam nadzieję, że minął wiek.

Chociaż dom Dawida upadł i nie dotrzymał przymierza, Bóg jednak nie zawodzi. I tak zaczyna od słów: Panie, byłeś naszym mieszkaniem przez wszystkie pokolenia, zanim narodziły się góry i wyprowadziłeś cały świat od wieków na wieki. Jesteś Bogiem.

I właśnie w tym kontekście otrzymujemy Psalmy intronizacyjne, w których króluje Bóg. Nawet jeśli dom Dawida upadnie, Bóg nie upadnie. Nadal króluje.

I to on ostatecznie sprowadzi sąd na ziemię. Wydaje się, że tak jest, jeśli księga trzecia jest napisana w świetle wygnania, to księga czwarta wydaje się być napisana być może podczas wygnania. I patrzą wstecz na Boga, który założył naród.

Mojżesz został wspomniany tylko raz w Psalmach, w księgach od pierwszej do trzeciej, myślę, że jest to Psalm 77. W księdze czwartej wspomniano o nim siedem razy. Innymi słowy, znowu wracamy do początków.

A Bóg przewyższa dom Dawida. Ich istnienie nie jest zależne od domu Dawida. Ich istnienie zależy od żywego Boga.

W Psalmie 106, który kończy księgę czwartą, proszą Boga, aby pozornie odkupił ich z wygnania. Spójrz na Psalm 106 i werset 47, wybaw nas, Panie, Boże nasz, i zgromadź

nas spośród narodów , abyśmy dziękowali Twojemu świętemu imieniu i chwalili się Twoim imieniem. A potem pojawia się doksologia.

Tak więc modlitwa końcowa czwartej księgi, w której wracają do Mojżesza i Bóg przekroczył. Teraz proszą Boga, aby ich zgromadził, tych, którzy są w diasporze, aby zebrał ich z narodów. Książka piąta podejmuje ten temat.

I zarezerwuj pierwszy werset Psalmu 107, który odpowiada ostatniemu wersełowi Psalmu 106. Psalm 107, dziękujcie Panu, bo jest dobry. Jego miłość trwa wiecznie.

Niech odkupieni przez Pana opowiedzą swoją historię, odkupieni z ręki wroga. Zwróć uwagę na tych, których zebrał z krain, ze wschodu i zachodu, z północy i południa. Tak więc zakończyła się księga czwarta, która gromadzi nas z narodów.

A potem zaczyna się księga piąta, zebrał tych, których zebrał z krain, ze wschodu i zachodu, z północy na południe, kiedy sprowadził swój lud z powrotem. I w tym kontekście otrzymujemy kilka Psalmów bardziej mesjańskich. To w tej księdze znajdujemy wspaniały Psalm 110, mówiący o królu, który będzie rządził od morza do morza i od brzegu do brzegu i będzie rządził aż po krańce ziemi.

Myślę więc, że widać, że król odgrywa bardzo ważną rolę w Księdze Psalmów. I myślę, że gdy mówiliśmy o Psalmach mesjańskich, ostatecznie mówią one o naszym Panu, który je wypełnia. I myślę, że to dobry akcent na zakończenie kursu.

I na tym zatrzymamy. Czy możesz zakończyć modlitwą? Jasne. Ojcze, dziękujemy, że dałeś nam pewne słowo prorockie, zarówno w słowie proroczym, jak i w typie.

Dziękuję Ci, Panie, że mówią o Synu, w którym masz upodobanie. Syna, który poruszyłeś nasze serca, abyśmy Mu zaufali. Dziękujemy, że buduje swoje królestwo i że wybrałeś nas, którzy jesteśmy nikim, bez rodowodu.

Wybrałeś nas, abyśmy byli częścią tego królestwa. I wlałeś w nasze serca miłość do Ciebie, miłość do bliźniego, miłość do sprawiedliwości. I wlałeś w nasze serca rozeznanie, abyśmy mogli rozróżnić prawdę od błędu, prawdę od fałszu.

Dziękujemy, że wspólnie przeżyliśmy ten czas w Księdze Psalmów, gdzie dowiedzieliśmy się o Tobie. Zdobyliśmy mądrość i dowiedzieliśmy się o naszym Panu. I tak, Panie, odpowiedziałeś na naszą modlitwę.

Prosimy Cię o dodanie treści do naszej wiary. Modlimy się, Panie, abyśmy doświadczyli zapachu do naszej cnoty, abyśmy mieli większą ufność w naszych spowiedziach i abyśmy byli przygotowani do wierności, gdy jesteśmy wypróbowani. Dziękuję każdemu uczniowi, który bierze udział w tych zajęciach.

Chwała Tobie, Panie. I niech wszyscy uczniowie powiedzą: Amen i Amen. W imię Chrystusa, Amen.

To jest dr Bruce Waltke w swoim nauczaniu na temat Księgi Psalmów. To jest sesja 28, Edycja Psalterza.